

KANCELARIA PRAWNICZA

Radca Prawny T D

Gliwice, dnia 12.08.2021r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12A
00 – 918 Warszawa

Skarżący: T D – występujący w niniejszym postępowaniu we własnym imieniu radca prawny (nr wpisu na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową zby Radców Prawnych w K _____) będący właścicielem Kancelarii Prawniczej

(adres do doręczeń)

SKARGA KONSTYTUCYJNA

I. Działając zgodnie z art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997r. Nr 102 poz. 643 z późn. zm.) w imieniu własnym jako Skarżący (będący radcą prawnym /nr uprawnień i właścicielem kancelarii radcy prawnego działającej Kancelaria Prawnicza Radca Prawny T D w G na dowód czego przedstawiam kserokopię wypisu z listy radców prawnych i wypis z CEiDG stanowiące załączniki nr 1 i nr 2 do niniejszej skargi) oraz na podstawie art. 79 ust. 1 w związku z art. 188 pkt 5) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997r. (Dz. U. z 1997r. Nr 102 poz. 643 z późn. zmianami) i z art. 33 ust. 2 i art. 53 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 1997r. Nr 102 poz. 643 z późn. zmianami):

- 1/ wnoszę skargę konstytucyjną na § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. Ustaw 2015r. poz. 1805), który stanowi, iż: „§ 3. Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zawiera oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” na podstawie którego został wydany prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w K _____, sygn. akt _____, z dnia .04.2021r., w którym ww. Sąd orzekł ostatecznie o wolnościach i prawach skarżącego określonych w art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji oraz chronionych m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się w niniejszej sprawie stwierdzenia niezgodności ww. przepisu z Konstytucją w zakresie bliżej określonym w pkt 2/ komparycji niniejszej skargi
- 2/ wnoszę o stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny, że § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z

urzędu (Dz. Ustaw 2015 poz. 1805) jest niezgodny (tzn. zarówno został bez jakiegokolwiek podstawy prawnej niezgodnie z art. 91 Konstytucji zamieszczony w treści ww. rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. oraz jest interpretowany i stosowany w orzecznictwie sądowym Sądu Najwyższego, sądów powszechnych oraz sądów administracyjnych niezgodnie) z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64, art. 77 i art. 92 ust. 1 Konstytucji oraz narusza prawa i wolności konstytucyjne skarżącego określone art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji chronione m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997r. (zwanej dalej w skrócie „Konstytucja”):

a) w całości ze względu na fakt, że ww. przepis został wydany niezgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji – mimo braku w treści art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych lub jakiegokolwiek innego przepisu ww. ustawy upoważnienia ustawowego do jego wydania – lub przynajmniej

b) w zakresie, w jakim w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sądów powszechnych i sądów administracyjnych przyjmuje się jednolicie, że ww. przepis § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. powinien być rozumiany w ten sposób, iż złożenie przewidzianego w nim oświadczenia „że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” stanowi konieczną przesłankę warunkującą przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu od Skarbu Państwa (lub od jednostki samorządu terytorialnego), a brak takiego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej skutkujący odmową przyznania radcy prawnemu kosztów udzielonej przez niego pomocy prawnej z urzędu (co nie wynika ani z treści ww. przepisu – który nie przewiduje żadnej sankcji za złożenie przewidzianego w nim oświadczenia w odmiennym brzmieniu niż określone w ww. przepisie ani za niezłożenie ww. oświadczenia w ogóle – ani z treści jakiegokolwiek innego obowiązującego w Rzeczypospolitej Polskiej przepisu)

– oraz traci w powyższym zakresie moc obowiązującą z dniem ogłoszenia sentencji orzeczenia w niniejszej sprawie w Dzienniku Ustaw ze skutkiem od daty wejścia w życie rozporządzenia ww. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r.

3/ wnoszę o przyznanie skarżącemu od Ministra Sprawiedliwości zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem w zakresie obejmującym zwrot wydatków z tytułu kosztów przejazdu na rozprawy, których zestawienie przedstawię podczas rozprawy (a nie obejmującym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w niniejszym postępowaniu ze względu na fakt, iż jako radca prawny reprezentuję sam siebie w niniejszym postępowaniu)

4/ ponadto wnoszę o podjęcia przez Trybunał w trybie art. 63 ust. 4 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym decyzji o zwróceniu się do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie i Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie o zajęcie stanowiska w niniejszej sprawie albo o zarządzenie przez przewodniczącego składu orzekającego w trybie art. 72 pkt 4) ww. ustawy z dnia 30.11.2016r. wezwania do udziału w postępowaniu w niniejszej sprawie Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie i Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie.

II. Równocześnie zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wyjaśniam, że powołany w części I pkt 1/ i pkt 2/ komparycji niniejszej skargi przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (zwanego dalej w skrócie „rozporządzenie MS z dnia 22.10.2015r.” lub „ww. rozporządzenie MS”) jest przepisem, na podstawie którego Sąd Apelacyjny w K , orzekł ostatecznie w punkcie 4 sentencji prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K sygn. akt , z 04.2021r. (doreczonego skarżącemu w dniu 12.05.2021r.) o wolnościach i prawach skarżącego określonych w art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji i chronionych m. in. przez art. 31, art. 64 i art. 77 Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się w niniejszej sprawie stwierdzenia niezgodności z Konstytucją w zakresie bliżej określonym w części I pkt 1/ i pkt 2/ komparycji niniejszej skargi.

III. Ponadto wyjaśniam, że rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. Ustaw 2015r. poz. 1805), na którego § 3 została wniesiona niniejsza skarga konstytucyjna formalnie obowiązywało w okresie od dnia 1.01.2016r. do dnia 1.11.2016r. – po czym zostało zastąpione obowiązującym do chwili obecnej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. Ustaw 2019r. poz. 68), którego § 3 ma identyczną treść co jednak nie stanowi podstawy do wydania przez Trybunał Konstytucyjny postanowienia o umorzeniu postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym zgodnie z art. 59 ust. 3 powyższej ustawy, który stanowi, że Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 54 ust. 1 pkt 4) ww. ustawy, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną na dany akt normatywny (mimo jego formalnego uchylenia przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał) jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw skarżącego m. in. w przypadku, w którym na podstawie tego aktu normatywnego Sąd orzekł ostatecznie o wolnościach i prawach skarżącego określonych w Konstytucji (jak to miało miejsce w niniejszym przypadku).

IV. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 5) i pkt 6) w związku z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym informuję, że prawomocny i ostateczny wyrok Sądu Apelacyjnego w K , sygn. akt , z 04.2021r. (którego kserokopia stanowi załącznik nr 3 do niniejszej skargi) w punkcie 4 sentencji którego to wyroku zostało oddalone zażalenie pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tnz. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G sygn. akt z 06.2019r., w którym ww. Sąd Okręgowy oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tnz. obecnego skarżącego) „o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu” – z uzasadnieniem dotyczącym wyłącznie (rozpatrywanych przez ww. Sąd Apelacyjny pod sygn. akt) przyczyn oddalenia zażalenia pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tnz. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G sygn. akt z .06.2019r. (w którym ww. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu /tnz. obecnego skarżącego/ „o przyznanie zwrotu kosztów

udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu”) został doręczony skarżącemu w dniu 12.05.2021r. – na potwierdzenie czego dołączam do niniejszej skargi kserokopie:

- 1/ sentencji ww. prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K , sygn. akt , z .04.2021r. z uzasadnieniem dotyczącym wyłącznie przyczyn oddalenia zażalenia pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tzn. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z .06.2019r. (w którym ww. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu /tzn. obecnego skarżącego/ „o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu”) rozpatrywanych przez ww. Sąd Apelacyjny pod sygn. akt (która stanowi załącznik nr 3 do niniejszej skargi)
 - 2/ koperty przesyłki poleconej nr 30401030011263, w której skarżący otrzymał ww. wyrok z 04.2021r. wraz z uzasadnieniem (rozpatrywanym przez ww. Sąd Apelacyjny pod sygn. akt) dotyczącym wyłącznie przyczyn oddalenia zażalenia pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tzn. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G sygn. akt z 06.2019r. (która stanowi załącznik nr 4 do niniejszej skargi) – oraz
 - 3/ wydruku potwierdzenia doręczenia skarżącemu w dniu 12.05.2021r. przez Poczta Polską S.A. przesyłki poleconej nr 30401030011263, w której została doręczona skarżącemu sentencji ww. prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K , sygn. akt , z dnia 23.04.2021r. z uzasadnieniem dotyczącym wyłącznie przyczyn oddalenia zażalenia pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tzn. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G sygn. akt z .06.2019r. (która stanowi załącznik nr 5 do niniejszej skargi)
- oraz informuję, że od ww. prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K sygn. akt z .04.2021r. nie został wniesiony żaden zwyczajny ani nadzwyczajny środek zaskarżenia.

V. Jednocześnie zgodnie z art. 53 ust. 2 pkt 1) – pkt 3) w związku z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (zwanej dalej w skrócie „ustawa o TK z dnia 30.11.2016r.” lub „ustawa o TK”):

- 1/ dołączam do niniejszej skargi w celu wykazania wyczerpania drogi prawnej przed wniesieniem niniejszej skargi – oprócz kserokopii sentencji prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w K , sygn. akt , z .04.2021r. z uzasadnieniem dotyczącym wyłącznie przyczyn oddalenia zażalenia pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tzn. obecnego skarżącego) od punktu 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z .06.2019r. (w którym ww. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu /tzn. obecnego skarżącego/ „o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu”) rozpatrywanych przez ww. Sąd Apelacyjny pod sygn. akt (która stanowi załącznik nr 3 do niniejszej skargi) – kserokopię sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z .06.2019r. (w której punkcie 3 ww. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu /tzn. obecnego skarżącego/ „o przyznanie zwrotu

kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu”) z uzasadnieniem dotyczącym wyłącznie pkt 2 i pkt 3 sentencji ww. wyroku Sądu Okręgowego (która stanowi załącznik nr 6 do niniejszej skargi) oraz ponadto kserokopię zażalenia z .07.2019r. na zawarte w punkcie 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z .06.2019r. postanowienie o oddaleniu wniosku pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (tzn. obecnego skarżącego) o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu (która stanowi załącznik nr 7 do niniejszej skargi)

- 2/ wyjaśniam, iż w związku z faktem, że jestem równocześnie skarżącym i radcą prawnym – zgodnie z art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ww. ustawy o TK z dnia 30.11.2016r. występuję w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w imieniu własnym jako Skarżący, wobec czego nie muszę dołączać do niniejszej skargi pełnomocnictwa szczególnego, o którym mowa w art. 53 ust. 2 pkt 3) ww. ustawy – natomiast
- 3/ na potwierdzenie posiadania przeze mnie tytułu i kwalifikacji radcy prawnego uprawniających mnie m. in. do sporządzenia skargi konstytucyjnej oraz do reprezentowania samego siebie podczas rozprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym przedkładam:
 - a) kserokopię wypisu z dnia 20.03.2002r. z listy radców prawnych prowadzonej przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych w K potwierdzającego, że figuruję na ww. liście radców prawnych pod numerem wpisu Kt-1307 od .06.1985r., a od dnia 1.10.1992r. prowadzę działalność w ramach własnej Kancelarii (która stanowi załącznik nr 1 do niniejszej skargi) oraz
 - b) kserokopię wydruku z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej z .08.2021r. potwierdzającego, że nadal figuruję w ww. ewidencji (która stanowi załącznik nr 2 do niniejszej skargi).

V. Ponadto zgodnie z art. 58 ust. 2 w związku z art. 42 pkt 3), pkt 7) i pkt 10) ww. ustawy o TK z dnia 30.11.2016r. dołączam do niniejszej skargi pięć kopii tej skargi wraz z załącznikami po jednej kopii dla Ministra Sprawiedliwości jako organu, który wydał akt normatywny zawierający przepis, którego zgodność z Konstytucją została zakwestionowana w niniejszej skardze (lub dla Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa), dla Prokuratora Generalnego i dla Rzecznika Praw Obywatelskich oraz dwie kopie do zachowania ich w aktach sprawy. Równocześnie informuję, że w przypadku podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny w trybie art. 63 ust. 4 ww. ustawy o TK z dnia 30.11.2016r. decyzji o zwróceniu się do Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie lub do Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie o zajęcie stanowiska w niniejszej sprawie albo w przypadku zarządzenia przez przewodniczącego składu orzekającego w trybie art. 72 pkt 4) ww. ustawy o TK z dnia 30.11.2016r. wezwania do udziału w postępowaniu w niniejszej sprawie Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie lub do Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie zobowiązuję się do przygotowania na wezwanie Trybunału dwóch dodatkowych odpisów niniejszej skargi wraz z załącznikami.

UZASADNIENIE:

I. Przedstawienie stanu faktycznego

1. Uzasadnienie niniejszej skargi rozpoczynam od przedstawienia stanu faktycznego sprawy, gdyż moim zdaniem powinno to ułatwić zrozumienie dlaczego zarzucam przepisowi § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (zwanego dalej „rozporządzeniem MS z dnia 22.10.2015r.” lub „ww. rozporządzeniem MS”), który stanowi, iż: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zawiera oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części”, że powyższy przepis:
 - a) został wydany niezgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji mimo braku w treści art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych lub jakiegokolwiek innego przepisu ww. ustawy upoważnienia ustawowego do jego wydania
 - b) jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64, art. 77 i art. 92 Konstytucji oraz
 - c) jest stosowany przez Sądy niezgodnie z art. 2, art. 7, art. 8, art. 20, art. 22, art. 31, art. 32, art. 64, art. 77 i art. 92 Konstytucji w całości lub przynajmniej w zakresie, w jakim w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów niższej instancji i sądów administracyjnych z ostatniego dziesięciolecia praktycznie jednolicie przyjmuje się (moim zdaniem zupełnie bezzasadnie i w sposób sprzeczny ze wszystkimi zasadami wykładni przepisów prawnych), że ww. przepis powinien być rozumiany w ten sposób, iż złożenie przewidzianego w nim oświadczenia „że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” stanowi konieczną przesłankę warunkującą przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu od Skarbu Państwa (lub od jednostki samorządu terytorialnego), a brak takiego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej skutkujący odmową przyznania ww. radcy prawnemu kosztów udzielonej przez niego nieopłaconej pomocy prawnej jest sprzeczny z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64, art. 77 i art. 92 ust. 1 Konstytucji oraz narusza prawa i wolności konstytucyjne skarżącego określone art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji chronione m. in. przez art. 31 ust. 3, art. 64 i art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zwanej dalej w skrócie „Konstytucja”)
2. Byłem pełnomocnikiem procesowym z urzędu pozwanego B G w toczącym się od 09.2016r. w I instancji najpierw pod sygn. akt a następnie pod sygn. akt przed Sądem Okręgowym w G a w II instancji przed Sądem Apelacyjnym w K pod sygn. akt i postępowaniu z powództwa Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa przeciw B G o zapłatę kwoty złotych, który w I instancji zakończył się wydaniem wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z 06.2019r. zasądzającym od pozwanego na rzecz powoda kwoty złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od .12.2014r. do daty zapłaty oraz z kosztami postępowania (którego kserokopia stanowi załącznik nr 3 do niniejszej skargi).
3. W punkcie 3 sentencji powyższego wyroku ww. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika procesowego pozwanego z urzędu (ozn. obecnego skarżącego) o przyznanie mu zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu podając w uzasadnieniu powyższego wyroku (dotyczącym wyłącznie pkt 2 i pkt 3 sentencji ww. wyroku Sądu Okręgowego) m. in. że „według § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zawiera oświadczenie, że opłata nie została

zapłacona w całości lub w części. Brak stosownego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku skutkujący odmową przyznania wynagrodzenia” w związku z czym „Sąd podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu zawarte w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2016r., II SA/Op 298/16 (LEX nr 2087015) zgodnie z którym „złożenie wskazanego oświadczenia stanowi konieczną przesłankę warunkującą przyznanie pełnomocnikowi z urzędu stosownego wynagrodzenia. Przedmiotowe oświadczenie stanowi bowiem odstawę do ustalenia, że opłaty za czynności adwokackie nie zostały zapłacone w całości lub w części” oraz że „brak przedmiotowego oświadczenia wywołuje skutki materialno prawne polegające na utracie prawa do wynagrodzenia i nie stosuje się do niego trybu uzupełnienia jego braków”.

4. Na powyższe postanowienie zawarte w punkcie 3 sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z 06.2019r. wniosłem w imieniu własnym zażalenie z .07.2019r. (którego kserokopia stanowi załącznik nr 7 do niniejszej skargi), w którym stwierdziłem m.in., iż zaskarżonemu ww. zażaleniem postanowieniu Sądu Okręgowego w G z .06.2019r. w sprawie oddaleniu wniosku pełnomocnika pozwanego o przyznanie zwrotu kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej pozwanemu (zawartemu w punkcie 3 sentencji ww. wyroku z 06.2019r.) zarzucam, że:

a) ww. postanowienie zostało wydane na podstawie § 3 (w ogóle nie istniejącego) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu a nie na podstawie § 3 (rzeczywiście obowiązującego w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu opublikowanego w Dz. Ustaw z 2015r. poz. 1801 (które z kolei w niniejszym przypadku w ogóle nie ma zastosowania wobec mnie jako do radcy prawnego – a nie adwokata) co już samo w sobie powinno było spowodować uchylenie przez Sąd II instancji ww. postanowienia (jako wydanego przez Sąd I instancji bez powołania się na jakąkolwiek faktycznie istniejącą podstawę prawną)

b) nawet gdyby ww. postanowienie zostało wydane na podstawie § 3 (mogącego mieć faktycznie zastosowanie w niniejszym przypadku) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu opublikowanego w Dz. Ustaw 2015 poz. 1805 – to nie zmieniałoby faktu, że ww. postanowienie zostało wydane z rażącym (i istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy) naruszeniem: powyżej wymienionego przepisu § 3 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu który to przepis stanowi tylko, że:

1/ „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ZAWIERA OŚWIADCZENIE, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” podczas gdy regulujący to samo zagadnienie (w prawie identyczny sposób) poprzednio obowiązujący § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. Ustaw 2013 poz. 490 z późn. zmianami) stanowił, że: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej POWINIEN ZAWIERAĆ OŚWIADCZENIE, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części”

– natomiast wbrew odmiennym twierdzeniom Sądu (przedstawionym w zdaniu 1, 2, 11 i 12 na drugiej stronie uzasadnienia ww. postanowienia) oraz wbrew dotychczasowym (całkowicie błędnym moim zdaniem ale dość jednolitym) tendencjom dominującym w orzecznictwie SN, NSA i sądów niższej instancji dotyczącym interpretacji tego przepisu (oraz odpowiednika tego przepisu dla adwokatów/ tzn. § 3 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu/ i § 3 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu)

- 2/ w ogóle nie stanowi ani, że: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej POWINIEN ZAWIERAĆ OŚWIADCZENIE „że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” jak to stwierdził Sąd (w pierwszym zdaniu na drugiej stronie uzasadnienia zaskarżonego tym zażaleniem postanowienia) ani, że: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej POWINIEN ZAWIERAĆ ŻĄDANIE PRYZNANIA KOSZTÓW NIEOPŁACONEJ POMOCY PRAWNEJ Z TYTUŁU POMOCY PRAWNEJ UDZIELONEJ Z URZĘDU” jak to stwierdził z kolei Sąd (w jedenastym zdaniu na drugiej stronie uzasadnienia zaskarżonego tym zażaleniem postanowienia) lecz stanowi tylko, że: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ZAWIERA OŚWIADCZENIE, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” – co moim zdaniem m. in. oznacza, że:
- a. ponieważ podstawowa zmiana w treści tego przepisu sprowadza się do zastąpienia słów „POWINIEN ZAWIERAĆ OŚWIADCZENIE” słowami „ZAWIERA OŚWIADCZENIE” – w celu zrozumienia istoty tej zmiany brzmienia ww. przepisu – należy dokonać wykładni językowej ww. zwrotów „POWINIEN ZAWIERAĆ OŚWIADCZENIE” i „ZAWIERA OŚWIADCZENIE” w oparciu o znaczenie słownikowe tych zwrotów
 - b. zgodnie z „Słownikiem Języka Polskiego” Wydawnictwa PWN pod redakcją prof. M. Szymczaka (tom III, str. 977) słowo „zawierać” najczęściej oznacza „mieścić w sobie”, „pomieścić w swojej treści”, „objąć treścią”, „mieć coś jako składnik” – natomiast zgodnie z ww. „Słownikiem Języka Polskiego” (tom II, str. 870) słowo „powinien” ma kilka znaczeń, a w tym w szczególności:
 - „w użyciu orzeczeniowym w połączeniu z bezokolicznikiem wskazuje na to że realizacja tego, co oznacza bezokolicznik jest czymś obowiązkowym, należnym, pożądanym, oczekiwanym, spodziewanym”
 - „w połączeniu z podmiotem osobowym wyraża obowiązek wykonania tego, co oznacza bezokolicznik”
 - „w połączeniu z podmiotem nieosobowym wskazuje na konieczność spełnienia pewnego warunku, odpowiadania pewnym wymaganiom, oczekiwaniam wyrażonym w orzeczeniu”
 - c) zastąpienie w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11.2015r. (oraz m. in. w § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i w § 3 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – o identycznej treści jak ww. przepis) słów „POWINIEN ZAWIERAĆ OŚWIADCZENIE” (użytych w § 16 poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) słowami „ZAWIERA OŚWIADCZENIE” jest moim zdaniem ISTOTNĄ I ZAMIERZONĄ PRZEZ USTAWODAWCĘ ZMIANĄ MERYTORYCZNĄ WW. PRZEPISU oznaczającą, że wniosek radcy prawnego (lub adwokata) o przyznanie mu kosztów NIEOPŁACONEJ pomocy prawnej z urzędu NIE POWINIEN JUŻ (TZN. NIE MUSI JUŻ) ZAWIERAĆ ŻADNEGO (przewidzianego w poprzednio obowiązujących przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r.) dodatkowego OŚWIADCZENIA ww. radcy

prawnego (lub adwokata), że opłaty (ustalone zgodnie z przepisami ww. rozporządzeń dla pełnomocników z urzędu za świadczone przez nich usługi na rzecz wymiaru sprawiedliwości, m. in. w postaci zastępstw procesowych przed sądami osób, których nie stać na uzyskanie takiej pomocy na rynkowych zasadach) NIE ZOSTAŁY ZAPŁACONE W CAŁOŚCI LUB W CZĘŚCI (co wynika już z samego faktu, że – jak o tym świadczy sama nazwa ww. wniosku użyta w § 3 ww. rozporządzenia – powyższy wniosek o przyznanie kosztów NIEOPŁACONEJ pomocy prawnej z urzędu może być składany tylko wtedy, gdy koszty udzielonej przez ww. pełnomocnika procesowego z urzędu NIEOPŁACONEJ pomocy prawnej z urzędu nie zostały opłacone przez kogokolwiek ww. pełnomocnikowi procesowemu z urzędu ani w całości ani nawet w jakiegokolwiek części) – TYLKO OZNACZAJĄCĄ, ŻE ww. WNIOSEK RADCY PRAWNEGO (LUB ADWOKATA) WYZNACZONEGO DLA REPREZENTOWANEJ PRZEZ NIEGO STRONY Z URZĘDU O PRYZNANIE MU KOSZTÓW NIEOPŁACONEJ POMOCY PRAWNEJ Z URZĘDU ZAWIERA JUŻ W SOBIE (PRZEZ SAM FAKT ZŁOŻENIA TAKIEGO WNIOSKU PRZEZ WW. PEŁNOMOCNIKA PROCESOWEGO Z URZĘDU W PIŚMIE PROCESOWYM LUB PODCZAS ROZPRAWY) OŚWIADCZENIE WW. PEŁNOMOCNIKA Z URZĘDU ŻE OPŁATY TE NIE ZOSTAŁY ZAPŁACONE MU W CAŁOŚCI LUB W CZĘŚCI, (KTÓREGO PRAWDZIWOŚĆ SĄD MOŻE I POWINIEN OCENIĆ ZGODNIE Z ART. 233 § 1 KPC Z UWZGLĘDNIENIEM DOMNIEMAN, O KTÓRYCH MOWA W ART. 231 i ART. 234 KPC) – gdyż:

- 1/ abstrahując od notoryjnie znanego wszystkim sędziom i innym uczestnikom procesów toczących się z udziałem pełnomocników procesowych z urzędu faktu, że PRZED WYDANIEM I UPRAWOMOCNIENIEM SIĘ WYROKU W DANEJ SPRAWIE ani przeciwnik procesowy strony reprezentowanej przez pełnomocnika z urzędu (który nie wie jeszcze czy przegrał czy wygrał sprawę) ani tym bardziej działający w imieniu Skarbu Państwa Sąd (który nie wydał jeszcze wyroku) nigdy dobrowolnie nie wypłaci żadnemu takiemu pełnomocnikowi procesowemu z urzędu ani w całości ani w części wynagrodzenia (ozn. opłat z tytułu nieodpłatnego świadczenia pomocy prawnej z urzędu dla reprezentowanej przez siebie strony) należnych ww. pełnomocnikowi z urzędu zgodnie z którymkolwiek z ww. rozporządzeń (który to fakt Sąd powinien uwzględnić z urzędu na podstawie art. 238 § 1 lub § 2 kpc) – oraz
- 2/ abstrahując od także notoryjnie znanego wszystkim sędziom i innym uczestnikom procesów toczących się z udziałem pełnomocników procesowych z urzędu faktu, że również same strony reprezentowane przez takiego pełnomocnika z urzędu (z reguły ustanowionego dla nich przez Sąd właśnie dlatego, że nie stać ich ani na pokrycie kosztów sądowych ani na pokrycie znacznie wyższych kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru – co Sąd, który ustanowił takiego pełnomocnika z urzędu wie z obowiązkowego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania takiej strony stanowiącego obowiązkowy załącznik do wniosku w tej sprawie) – również nigdy dobrowolnie nie wypłacą żadnemu reprezentującemu je pełnomocnikowi procesowemu z urzędu ani w całości ani w części opłat należnych ww. pełnomocnikowi z urzędu zgodnie z którymkolwiek z ww. rozporządzeń, gdyż (abstrahując od tego że z reguły nie posiadają żadnych środków finansowych pozwalających na dokonywanie takich opłat) nie mają w tym żadnego interesu faktycznego ani prawnego, gdyż nie po to występowały o ustanowienie dla nich pełnomocników procesowych z urzędu, aby im płacić za ich usługi
- 3/ zawody radcy prawnego i adwokata (podobnie jak np. zawody sędziego czy notariusza) są zawodami zaufania publicznego przy czym osoby wykonujące ww. zawody dobrze znają konsekwencje nieprzestrzegania obowiązującego prawa i posiadają swoje kodeksy etyki zawodowej – w związku z czym nawet (w praktycznie nie mogącym się w ogóle zdarzyć) przypadku, że taki pełnomocnik procesowy z urzędu otrzymałby od kogokolwiek innego niż Sąd, przeciwnik procesowy reprezentowanej przez niego strony lub sama reprezentowana przez niego strona jakiegokolwiek pieniądze za usługi z urzędu świadczone przez siebie w związku z danym procesem, to (abstrahując od tego, że ww.

pieniądze nie byłyby w ogóle opłatą, o której mowa w ww. rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości gdyż wysokość takich opłat ustala wyłącznie Sąd na podstawie przepisów ww. rozporządzeń, który następnie dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie w danej instancji zasądza takie opłaty od przeciwnika procesowego osoby reprezentowanej przez pełnomocnika procesowego z urzędu albo przyznaje pełnomocnikowi procesowemu z urzędu takiej osoby takie opłaty w razie przegrania przez niego sprawy które mogą być wypłacane pełnomocnikowi procesowemu z urzędu takiej osoby tylko przez Sąd i są w praktyce wypłacane mu najczęściej dopiero kilka miesięcy po uprawomocnieniu się tego orzeczenia i po otrzymaniu przez Sąd faktury VAT na obejmującej powyższe wynagrodzenie) – pełnomocnik procesowy z urzędu takiej osoby nigdy nie złożyłby takiego fałszywego oświadczenia, gdyż (abstrahując od tego, że nie chciałby móc być uznany przez kogokolwiek za oszusta) nie narażałby się z takiego powodu na odpowiedzialność karną i dyscyplinarną oraz na mogącą się z tym wiązać możliwość utraty (lub choćby czasowego zawieszenia) prawa wykonywania swojego zawodu

- d) **PRZEPIS § 3 WW. ROZPORZĄDZENIA (ani żaden inny obowiązujący przepis polskiego prawa) W OGÓLE NIE OKREŚLA JAKIEJKOLWIEK SANKCJI ZA NIEZŁOŻENIE WE WNIOSKU O PRYZNANIE KOSZTÓW NIEOPŁACONEJ POMOCY PRAWNEJ Z URZĘDU OŚWADCZENIA, ZE OPŁATA NIE ZOSTAŁA ZAOPŁACONA W CAŁOŚCI ANI W CZĘŚCI (A NIE MOŻNA ISTNIENIA TAKIEJ SANKCJI DOMNIEMYWAĆ – GDYŻ W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH W POSTĘPOWANIACH SĄDOWYCH JEŻELI OBOWIĄZUJĄ JAKIEŚ RYGORY I SANKCJE, TO MUSZĄ WYRAŹNIE BYĆ OKREŚLONE W TREŚCI WW. PRZEPISÓW)**
- e) wbrew odmiennym twierdzeniom Sądu (przedstawionym w zdaniu 2 i w orzeczeniu WSA-Opole z dnia 2.08.2016r. przedstawionym w zdaniach 4 – 9 na drugiej stronie uzasadnienia ww. postanowienia) oraz wbrew dotychczasowym (dość jednolitym ale całkowicie błędnym moim zdaniem) tendencjom dominującym w orzecznictwie SN, NSA i sądów niższej instancji dotyczącym interpretacji przepisu § 3 ww. rozporządzenia (i odpowiednika tego przepisu dla adwokatów) NIE ZNAJDUJE ŻADNEGO OPARCIA W ŻADNYM Z PRZEPISÓW KPC (ANI W ŻADNYM INNYM OBOWIĄZUJĄCYM PRZEPISIE PRAWA) zawarte w drugim zdaniu na stronie drugiej uzasadnienia ww. postanowienia stwierdzenie, że: „Brak stosownego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku skutkujący odmową przyznania wynagrodzenia” oraz zawarte w dziewiątym zdaniu na stronie drugiej uzasadnienia zaskarżonego postanowienia stwierdzenie, że: „brak przedmiotowego oświadczenia wywołuje skutki materialnoprawne polegające na utracie prawa do wynagrodzenia i nie stosuje się do niego trybu uzupełnienia jego braków” które to rzekome sankcje nie wynikają ani z treści § 3 ww. rozporządzenia ani z treści żadnego przepisu mimo tego, że zdaniem Sądu Najwyższego przedstawionym m. in. w postanowieniu SN, II CZ 79/09 z dnia 3.02.2010r. „**SZCZEGÓLNE WYMAGANIA ORAZ OGRANICZENIA UPRAWNIENÍ PROCESOWYCH STRON POWINNY WYRAŹNIE WYNIKAĆ Z USTAWY ORAZ NIE NALEŻY STOSOWAĆ W DRODZE ANALOGII PRZEPISÓW PRZEWIDUJĄCYCH TAKIE OGRANICZENIA**” oraz że zdaniem Sądu Najwyższego przedstawionym m. in. w postanowieniu SN, III CZ 41/17 z dnia 19.10.2017r. i w uchwale SN, III CZP 98/06 z dnia 28.11.2006r. (oraz w innych licznie tam cytowanych postanowieniach SN) „**SANKCJI ZWIĄZANEJ Z RYGORYZMEM PROCESOWYM NIE MOŻNA DOMNIEMYWAĆ, STĄD POWINNA BYĆ ONA SFORMUŁOWANA JASNO I WYRAŹNIE**”
- f) zaskarżone postanowienie narusza również m. in. postanowienia art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2, art. 32, art. 77, art. 83 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, **ponieważ ww. przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11. 2015r. , na którym opiera się w rzeczywistości ww. postanowienie (podobnie jak m. in. § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z**

urzędu i § 3 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – o identycznej treści jak ww. przepis)
ZOSTAŁ WYDANY Z PRZEKROCZENIEM UPOWAŻNIENIA USTAWOWEGO WYNIKAJĄCEGO Z ART. 22³ UST. 2 USTAWY O RADCACH PRAWNYCH, CO NARUSZA ZASADY DEMOKRATYCZNEGO PAŃSTWA PRAWA WYNIKAJĄCE M. IN. Z ART. 2, ART. 32, ART. 77, ART. 83 I ART. 92 UST. 1 KONSTYTUCJI RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

- g) zaskarżone postanowienie narusza także przepis art. 109 § 1 zd. 1 kpc, n zgodnie z którym:
„Roszczenie o zwrot kosztów procesu wygasa jeżeli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych”, który jest jedynym przepisem w polskim postępowaniu cywilnym pozwalającym skutecznie i całkowicie pozbawić pełnomocnika procesowego z urzędu lub z wyboru prawa do przyznania mu przez Sąd w wyroku prawa do zwrotu kosztów procesu, obejmujących m. in. przysługujące mu opłaty (wynagrodzenie) za czynności radcy prawnego lub adwokata podejmowane w postępowaniach przed organami wymiaru sprawiedliwości
- h) powyższy przepis art. 109 § 1 pkt 1 kpc nie mógł znaleźć zastosowania w niniejszym przypadku, ponieważ najpierw w punkcie I.11/ odpowiedzi pozwanego z .02.2017r. na pozew w niniejszej sprawie złożyłem wniosek o *„zasądzenie od powoda zwrotu wszelkich kosztów postępowania w niniejszej sprawie, a w tym kosztów zastępstwa procesowego pozwanego w niniejszym postępowaniu przez pełnomocnika procesowego z urzędu według zasad określonych w przepisach § 8 pkt 7/ w związku z § 2 i § 4 ust. 1 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu w pierwotnym brzmieniu (ustalonym w Dz. U. z 2015r. poz. 1805) obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie (tzn. w dniu 6.09.2016r.)”*, a następnie przed zamknięciem rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku w niniejszej sprawie złożyłem wniosek o zasądzenie na moją rzecz przez Sąd zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych od powoda (*w razie przegrania przez niego niniejszej sprawy*) lub o przyznanie mi ww. kosztów od Skarbu Państwa (*w razie przegrania niniejszej sprawy przez reprezentowanego przeze mnie z urzędu pozwanego*).
- i) wskazując na powyższe uchybienia ww. postanowienia zaskarżonego niniejszym zażaleniem wniosłem o:
- 1/ zmianę przez Sąd II instancji zaskarżonego postanowienia – poprzez przyznanie mi od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w G tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu kwoty zł _____ zł + 23% podatku VAT) stanowiącej maksymalną stawkę wynagrodzenia za prowadzenie takiej sprawy – co znajduje w niniejszym przypadku uzasadnienie we wszystkich przesłankach określonych w § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu lub o zasądzenie mi ww. kwoty od powoda w przypadku uwzględnienia przez Sąd mojej apelacji od ww. wyroku
 - 2/ zasądzenie przez Sąd II instancji na moją rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego w niniejszej sprawie według norm przepisanych - oraz
 - 3/ rozpoznanie przez Sąd zagadnień prawnych dotyczących interpretacji i niezgodności z Konstytucją § 3 ww. rozporządzenia (*przedstawionych przeze mnie w uzasadnieniu ww. zażalenia*) we własnym zakresie w oparciu o m. in. zacytowane przeze mnie w ww. zażaleniu przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej względnie o

przekazanie zagadnień prawnych poruszonych w niniejszym zażaleniu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 kpc Sądowi Najwyższemu lub na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Trybunałowi Konstytucyjnemu.

5. Powyższe zażalenie zostało oddalone w punkcie 4 sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego w K , sygn. akt z .04.2021r., z którego uzasadnienia (dotyczącego wyłącznie przyczyn oddalenia ww. zażalenia) wynikało, że „Podnoszone przez skarżącego argumenty stanowią wyłącznie osobistą interpretację obowiązujących przepisów i ich odrębną wykładnię, wbrew jak wskazał sam skarżący dotychczasowym (całkowicie błędnym zdaniem skarżącego, ale dość jednolitym tendencjom dominującym w orzecznictwie SN, NSA i sądów niższej instancji dotyczącym interpretacji ww. przepisu”. Skarżący w złożonym zażaleniu prowadzi niezasadną polemikę z ustaleniami Sądu Okręgowego, a także obowiązującym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa. Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że na podstawie § 3 powołanego rozporządzenia, warunkiem sine qua non przyznania kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu jest złożenie oświadczenia, że nie zostały one pokryte w całości lub w części. Brak stosownego oświadczenia stanowi nieusuwalny brak wniosku, skutkujący odmową przyznania takiego wynagrodzenia” – natomiast w uzasadnieniu ww. postanowienia powyższy Sad nie odniósł się w żaden sposób m. in. ani do moich zarzutów, że ww. przepis § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5.11. 2015r. , na którym opiera się w rzeczywistości zaskarżone ww. zażaleniem postanowienie ZOSTAŁ WYDANY Z PRZEKROCZENIEM UPOWAŻNIENIA USTAWOWEGO WYNIKAJĄCEGO Z ART. 22 ³ UST. 2 USTAWY O RADCACH PRAWNYCH, CO NARUSZA ZASADY DEMOKRATYCZNEGO PAŃSTWA PRAWA WYNIKAJĄCE M. IN. Z ART. 2, ART. 32, ART. 77, ART. 83 I ART. 92 UST. 1 KONSTYTUCJI RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ ani do mojego wniosku o rozpoznanie przez Sąd zagadnień prawnych dotyczących interpretacji i niezgodności z Konstytucją § 3 ww. rozporządzenia (przedstawionych przeze mnie w uzasadnieniu ww. zażalenia) we własnym zakresie w oparciu o m. in. zacytowane przeze mnie w ww. zażaleniu przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej względnie o przekazanie zagadnień prawnych poruszonych w niniejszym zażaleniu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 kpc Sądowi Najwyższemu lub na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Trybunałowi Konstytucyjnemu.
6. Pragnę w tym miejscu oświadczyć, że przepisy o treści, że: „Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części” pojawiały się w treści wszystkich kolejnych rozporządzeń regulujących zasady wynagradzania radców prawnych i adwokatów począwszy co najmniej od 1982 roku i aż do końca XX wieku Sąd Najwyższy ani sądy niższych instancji nie przyjmowały takiej interpretacji ww. przepisu jak w zaskarżonych postanowieniach, a ww. interpretacja w orzecznictwie SN zaczęła występować dopiero w XX wieku i obecnie w systemach prawniczych LEX i Legalis można znaleźć po kilkadziesiąt orzeczeń przyjmującej taką interpretację ww. przepisów, co świadczy, że ww. interpretacja się już upowszechniła. W związku z powyższym biorąc pod uwagę fakt, że w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego ukształtował się pogląd, „że stała, powtarzalna i powszechna praktyka odczytania kontrolowanego przepisu determinuje jego treść w takim stopniu, iż, mimo że przepis potencjalnie mógłby być także inaczej odczytywany (wykładany, interpretowany), ta właśnie utrwalona w praktyce treść czyni przepis zdolnym do poddania go kontroli konstytucyjności. W tym więc zakresie granica między brzmieniem prawa i brzmieniem utrwalonym dzięki powszechnej praktyce jego stosowania ulega zatarciu, co wpływa na zakres dopuszczalnej kontroli konstytucyjności w ramach skargi konstytucyjnej” (wyr. TK z 1.7.2008 r., SK 40/07, OTK-A 2008, Nr 6, poz. 101) uważam, że w niniejszym przypadku Trybunał Konstytucyjny może i powinien skontrolować zgodność z Konstytucją ww. przepisu, biorąc pod uwagę nie tylko jego treść ale też i to jak jest on faktycznie interpretowany przez Sądy.
7. Ponadto pragnę podkreślić, że w okresie mojej 36-letniej pracy w zawodzie radcy prawnego mimo tego, iż w tym okresie prowadziłem co najmniej kilkadziesiąt procesów jako pełnomocnik procesowy strony z urzędu nigdy nie składałem przed Sądem oświadczenia o dokładnie takiej

treści jak stanowi ww. przepis (*gdyż proces cywilny nie jest starożytnym „procesem formułkowym i jedynym oświadczeniem, które trzeba w nim składać w ściśle określonej formie są przyrzeczenia świadków, stron i biegłych sądowych i treści określonej w art. 268 i art. 282 § 1 kpc*) i nigdy nie było to kwestionowane przez sędziów w Sądach I i II instancji, a zawsze w zależności od wyniku procesu przyznawano mi od Skarbu Państwa lub zasądzano od przeciwnika procesowego mojego mocodawcy zwrot kosztów pomocy prawnej świadczonej na rzecz moich mocodawców z urzędu i sytuacja, że w ww. procesie Sąd Okręgowy w G odmówił mi z powodu niewygłoszenia ww. formułki w brzmieniu określonym w § 3 ww. rozporządzenia MS zdarzyła mi się pierwszy i (*jak dotychczas*) ostatni raz w życiu.

II. Przedstawienie uzasadnienia zarzutów niezgodności zaskarżonego w niniejszej skardze przepisu § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, który stanowi, iż: „§ 3. Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej zawiera oświadczenie, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części” z art. 2, art. 7, art. 20, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64, art. 77 i art. 92 ust. 1 Konstytucji oraz zarzutów naruszenia przez ww. przepis praw i wolności konstytucyjnych skarżącego określonych w przepisach art. 20, art. 22 i art. 32 Konstytucji chronionych m. in. przez przepisy art. 31 ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 64 i art. 77 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2.04.1997r.

1. W związku z faktem, że moim zdaniem ze względu, iż moim zdaniem nie sposób jest moim zdaniem omówić zarzutów niezgodności zaskarżonego w niniejszej skardze przepisu § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (*zwanego dalej „§ 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r.” lub „§ ww. rozporządzenia MS”*) osobno w stosunku do wszystkich naruszonych przez ww. przepis artykułów Konstytucji bez wielokrotnych powtórzeń części zarzutów, gdyż znaczna część ww. artykułów Konstytucji odnosi się w różnym stopniu szczegółowości do podobnych naruszeń postaram się omawiać poszczególne zarzuty grupując niekiedy po kilka powiązanych ze sobą artykułów Konstytucji.
2. Naruszenie przez przepis § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. przepisu art. 2 Konstytucji stanowiącego, że „*Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej*” w zakresie wynikającym z wyinterpretowanych przez Trybunał Konstytucyjny z konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego zasad konstytuujących demokratyczne państwo prawne w Polsce występujących w orzecznictwie ww. Trybunału jako samodzielne (*lub wespół z innymi zasadami*) podstawy kontroli ustaw spośród których moim zdaniem ww. przepis narusza tylko niektóre z ww. zasad odnosi się moim zdaniem do następujących zasad:
 - a) zasady zaufania obywateli do Państwa (*a tym samym i do prawa przez nie stanowionego przez Państwo*) i zasady bezpieczeństwa prawnego obywateli
 - b) zasady dostatecznej określoności
 - c) zakazu stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakazu działania przez ww. organy wyłącznie w granicach swoich prawem określonych kompetencji
 - d) zasady proporcjonalności
 - e) zasady tzw. przyzwoitej legislacji (*zn. zasady racjonalności ustawodawcy*)
 - f) zasady praworządności
 - g) zasady sprawiedliwości proceduralnej
 - h) zasady zakazu nadmiernego formalizmu– które to zasady i zakazy zostały bliżej sprecyzowane i opisane (*z powołaniem się na liczne orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego*) w komentarzu B. Banaszaka „*Konstytucja*

Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz” Wydawnictwo C. H. Beck wyd. 2 Warszawa 2012, str. 24 – 27 i 33 – 46.

3. Odnośnie naruszenia przez przepis § 3 ww. rozporządzenia MS zasady zaufania obywateli do Państwa (a tym samym i do prawa przez nie stanowionego przez Państwo), zasady tzw. przyzwoitej legislacji (tzn. zasady racjonalności ustawodawcy), zasady zakazu stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakazu działania przez ww. organy wyłącznie w granicach swoich prawem określonych kompetencji zasady praworządności, zasady sprawiedliwości proceduralnej, zasady zakazu nadmiernego formalizmu, zasady dostatecznej określoności i zasady proporcjonalności stwierdzam, że § 3 ww. rozporządzenia MS w wersji określonej przez jednolitą (aczkolwiek moim zdaniem całkowicie błędną) interpretację przez sądy znaczenia tego przepisu oraz konsekwencji jego nieprzestrzegania nie spełnia wymogów wynikających z ww. zasad, gdyż abstrahując od zarzutów zawartych przeze mnie w punkcie 4 części I uzasadnienia niniejszej skargi (których nie chciałbym powtarzać w tym miejscu), pragnę podkreślić, że w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (zwanego dalej „TK”) cytowanego przeze mnie za komentarzem B. Banaszaka „*Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*” Wydawnictwo C. H. Beck wyd. 2, Warszawa 2012, (zwanym dalej „B. Banaszak Komentarz 2012”) ww. przepis narusza wszystkie ww. zasady na dowód czego pragnę zacytować przykładowo fragmenty następujących orzeczeń TK, NSA i ETS:
- a) w świetle zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa adresaci norm prawnych mają prawo zakładać, że treść obowiązującego prawa jest dokładnie taka, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostało dokonane przez Sąd Najwyższy (orz. TK z 13.4.1999 r., K 36/98, OTK 1999, Nr 3, poz. 40; orz. TK z 9.10.2001 r., SK 8/00, OTK 2001, Nr 7, poz. 211; orz. TK z 6.3.2007 r., SK 54/06, OTK 2007, Nr 3A, poz. 23)
 - b) innymi słowy, ochronie konstytucyjnej podlega nie tylko zaufanie obywateli do litery prawa, ale także do uzasadnionego sposobu jego interpretacji, przyjmowanego podczas stosowania prawa przez organy państwa (por. wyr. TK z 9.10.2001 r., SK 8/00, OTK 2001, Nr 7, poz. 211; wyr. TK z 6.3.2007 r., SK 54/06, OTK 2007, Nr 3A, poz. 23)
 - c) z zasady dostatecznej określoności można wyprowadzić nakaz stanowienia norm jasnych, zrozumiałych dla adresatów, pozwalających ustalić jednoznacznie ich treść, niebudzących wątpliwości interpretacyjnych i niepowodujących przez to rozbieżności w procesie ich stosowania. "(...) niejasność przepisu może uzasadniać stwierdzenie jego niezgodności z Konstytucją, o ile jest tak daleko posunięta, iż wynikających z niej rozbieżności nie da się usunąć za pomocą zwyczajnych środków mających na celu wyeliminowanie niejednorodności w stosowaniu prawa. (...) gdy inne metody usuwania skutków niejasności treści przepisu, w szczególności przez jego interpretację w orzecznictwie sądowym, okażą się niewystarczające" (wyr. TK z 3.12.2002 r., P 13/02, OTK-A 2002, Nr 7, poz. 90)
 - d) TK uznał też za naruszenie zasady określoności **przekazanie do regulacji w rozporządzeniu zagadnienia, które ze względu na swoją funkcję powinno znaleźć się w ustawie** (wyr. TK z 13.10.2010 r., KP 1/09, OTK-A 2010, Nr 8, poz. 74).
 - e) zasada dostatecznej określoności nabiera szczególnego znaczenia, gdy dotyczy regulacji prawnych zezwalających organowi państwowemu na ingerencję w sferę praw i wolności jednostki. W przypadku regulacji odnoszących się do obowiązków TK podkreślił, że "jeżeli dany przepis nakłada na jednostki określone obowiązki, (...) to przesłanki aktualizujące obowiązek powinny być określone w sposób

- wykluczający niejednoznaczność" (wyr. TK z 13.3.2007 r., K 8/07, OTK-A 2007, Nr 3, poz. 26);
- f) skierowany do organów państwowych **zakaz stanowienia aktów normatywnych niezgodnych z aktami normatywnymi wyższego rzędu oraz nakaz działania "wyłącznie w granicach (...) prawem określonej kompetencji"** (orz. TK z 19.10.1993 r., K 14/92, OTK 1993, Nr 2, poz. 35, s. 331);
 - g) zdaniem TK z zasady proporcjonalności wypływa przyjmowanie danej regulacji tylko wówczas, gdy jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest powiązana, oraz nakaz kształtowania danej regulacji w sposób zapewniający osiągnięcie zamierzonych skutków, a także wymóg zachowania proporcji między efektami wprowadzonej regulacji a ciężarami względnie niedogodnościami wynikającymi z niej dla obywateli (por. orz. z 26.4.1995 r., K 11/94, OTK 1995, Nr 1, poz. 12)
 - h) zasada proporcjonalności jest podobnie rozumiana jest w prawie UE, o czym świadczy następująca wypowiedź ETS: "zasada proporcjonalności, będąca jedną z ogólnych zasad prawa wspólnotowego, wymaga, by akty instytucji Wspólnoty nie wykraczały poza to, co jest odpowiednie i konieczne do realizacji uzasadnionych celów, którym mają służyć, przy czym oczywiście tam, gdzie istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich działań, należy stosować najmniej dotkliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nadmierne w stosunku do zamierzonych celów" (orz. z 12.1.2006 r., w sprawie C-504/04, Agrarproduktion Staebelow GmbH).
 - i) dla oceny zgodności sformułowania określonego przepisu prawa z wymaganiami poprawnej legislacji istotne są trzy ogólne założenia. **Po pierwsze – każdy przepis powinien być sformułowany w sposób pozwalający jednoznacznie ustalić, kto i w jakiej sytuacji podlega ograniczeniom. Po drugie – przepis powinien być na tyle precyzyjny, aby zapewnione były jego jednolita wykładnia i jednolite stosowanie. Po trzecie – przepis powinien być tak ujęty, aby zakres jego zastosowania obejmował tylko te sytuacje, w których działający racjonalnie ustawodawca zamierzał wprowadzić regulację ograniczającą korzystanie z konstytucyjnych wolności i praw** (por. wyr. TK z 21.4.2009 r., K 50/07, OTK-A 2009, Nr 4, poz. 51 i powołane tam orzecznictwo).
 - j) stwierdzić należy, że **ustawodawca nie może w swej działalności legislacyjnej ignorować reguł wyrażonych w Zasadach Techniki Prawodawczej (ZTP). Autonomia ustawodawcy dotyczy bowiem treści ustanawianych rozwiązań (o ile nie naruszają one Konstytucji), nie zaś ich formy, która winna być poddana jednolitym prawidłom, niezależnym od charakteru podmiotu stanowiącego normy prawne.** Niewątpliwie ZTP stanowią prakseologiczny kanon, który powinien być respektowany przez ustawodawcę demokratycznego państwa prawnego" (wyr. TK z 21.3.2001 r., K 24/00, OTK 2001, Nr 3 poz. 51). Uwagi te zachowują aktualność i w obecnym stanie prawnym, gdy ZTP mają moc rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów. Dlatego też nadal aktualne jest stanowisko TK, że naruszenie tych zasad prowadzić może do naruszenia art. 2 Konstytucji statuującego zasadę demokratycznego państwa prawnego, a konkretnie istotnego jej elementu, jakim jest reguła tzw. przyzwoitej legislacji i związana z nią zasada określoności przepisów prawa.
 - k) zasada praworządności może być rozumiana w sposób formalny i oznacza wówczas

zgodne z prawem funkcjonowanie państwa, tj. jego organów lub innych podmiotów działających w jego imieniu. **Wiąże się ona z nakazem działania organów państwowych wyłącznie w granicach ich kompetencji określonych przez prawo oraz z nakazem wydawania aktów stosowania prawa na podstawie norm generalnych i abstrakcyjnych. Ponadto zakłada podejmowanie przez organy państwowe rozstrzygnięć i uchwalanie aktów prawnych w trybie określonym przez prawo** (np. normy proceduralne dotyczące trybu ustawodawczego)

- l) zgodnie z zasadą sprawiedliwości proceduralnej w treści zasady państwa prawnego mieści się prawo do rzetelnej i sprawiedliwej procedury ze względu na jego istotne znaczenie w procesie urzeczywistniania praw i wolności obywatelskich. Z tych samych powodów w państwie prawnym wymagane jest nie tylko zrozumiałe, precyzyjne i zgodne z innymi regulami, wynikającymi z istoty takiego państwa, unormowanie procedury, lecz również prawidłowe i ściśle jej stosowanie w praktyce, w szczególności zaś jej przepisów, które określają uprawnienia procesowe uczestników postępowania (wyr. NSA z 19.10.1994 r., V SA 250/93, ONSA 1994, Nr 2 poz. 84)
- m) **nie jest prawidłowym stanowisko, zgodnie z którym nadmierny formalizm sądowy przedkłada się ponad poszanowanie sprawiedliwości i praworządności, jak i innych praw wynikających wprost z Konstytucji" (I OZ 101/12).** Nadmierny formalizm jedynie na pierwszy rzut oka umożliwia szybkie rozpatrzenie sprawy. W istocie, zważywszy na konflikty, spory, do których prowadzi, odwlekać może ostateczne rozpatrzenie sprawy. Obie wskazane wyżej zasady związane z istotą demokratycznego państwa prawnego wynikają bezsprzecznie z art. 2 Konstytucji RP

– powyżej pogrubilem stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, NSA ETS w kwestiach, z którymi się spotykamy w niniejszym postępowaniu.

6. Odnośnie sposobu naruszenia przez przepis § 3 ww. rozporządzenia MS art. 7 Konstytucji stanowiącego, że „*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*” i konstytuującego, zasadę legalizmu co się łączy z wyinterpretowanym z art. 8 ust. 1 Konstytucji stanowiącego, że „*Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej*” zakazem wydawania aktów prawnych sprzecznych z Konstytucją., zgodne z którym: „*Żadna norma prawna niższej rangi nie może być sprzeczna z normami Konstytucji. Odnosi się to zarówno do treści norm niższego szczebla, jak i do trybu ich uchwalenia, który musi być zgodny z trybem określonym w Konstytucji, tzn. akt niższego szczebla jest wydawany przez organ do tego upoważniony w Konstytucji w przewidzianym przez nią postępowaniu*” (B. Banaszak „Konstytucja. Komentarz 2012”) pragnę dodatkowo wyjaśnić, że umieszczenie przez Ministerstwo Sprawiedliwości w treści ww. rozporządzenia MS bez jakiegokolwiek podstawy prawnej i bez delegacji ustawowej przepisu o treści określonej w § 3 ww. rozporządzenia MS na pewno nie było „*działaniem na podstawie i w granicach prawa*” oraz cytując za B. Banaszak „Konstytucja. Komentarz 2012” – że:

- a) zgodnie z powszechnie przyjętym w doktrynie prawa i w orzecznictwie TK rozumieniem sformułowanej przez Konstytucję w art. 7 zasady legalizmu kompetencja (i realizująca ją działalność) każdego organu władzy publicznej powinna opierać się na wyraźnie sformułowanym przepisie prawnym. **Oznacza to, że w państwie praworządnym wszelka działalność władcza wymaga podstaw prawnych, tzn. legitymacji w prawnie nadanym upoważnieniu do działania.** Konsekwencją tak rozumianej zasady legalizmu jest też prawna reglamentacja działalności prawodawczej, oznaczająca, że akty prawotwórcze powinny mieć legitymację w Konstytucji albo też w aktach prawnych podjętych na jej podstawie, właściwych do przydzielania w jakimś

zakresie kompetencji. Sposób wykorzystywania kompetencji przez organy państwowe nie jest wyrazem arbitralności ich działania, lecz wynikiem realizacji przekazanych im uprawnień. Działania wyrastające poza ramy tych uprawnień pozbawione są zaś legitymacji. Nie ma tu więc pola dla decyzji samowolnych ani też nadmiernego marginesu swobody w działalności organu władzy publicznej. Każde przekroczenie granic określonych przez Konstytucję pozbawia taki organ legitymacji działania

- b) normy kompetencyjne mają z reguły charakter materialnoprawny. Nie można ich traktować tylko jako przyznania uprawnień pewnym podmiotom, gdyż determinują one też treść ich działania (uchw. TK z 10.5.1994 r., W 7/94, OTK 1994, Nr 1, poz. 23, s. 204 i n.)
- c) dla zasady legalizmu szczególne znaczenie mają też normy proceduralne. Zakaz naruszeń prawa proceduralnego przez organ w toku procesu prawotwórczego jest jednym z aspektów zasady legalizmu (...).**Jednakże stwierdzenie naruszenia trybu prowadzącego przez organy władzy publicznej może być równocześnie kwalifikowane jako działanie bezprawne, tj. naruszające zasadę legalizmu** (orz. z 13.7.2011 r., K 10/09, OTK-A 2011, Nr 6, poz. 56)
- d) Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie przyjmuje, że stwierdzenie naruszenia przepisów procedury jest wystarczającą przesłanką uznania niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu i że w takiej sytuacji zasadniczo nie ma już potrzeby badania zarzutów merytorycznych (zob. np. orz. z 19.6.2002 r., K 11/02, OTK-A 2002, Nr 4, poz. 43).
- e) Naczelny Sąd Administracyjny słusznie wywiódł z art. 7 Konstytucji, że (...) skoro organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, to – zdaniem NSA – wykładnia przepisów "nie może prowadzić do nadawania im znaczenia wykraczającego poza wnioski płynące z zastosowania niebudzących wątpliwości i metodologicznie poprawnych dyrektyw interpretacyjnych"

– powyżej pogrubilem stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, NSA ETS w kwestiach, z którymi się spotykamy w niniejszym postępowaniu.

7. Naruszenie przez przepis § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. przepisu art. 20 Konstytucji statuującego zasadę wolności działalności gospodarczej, art. 22 Konstytucji stanowiącego, że „**Ograniczenie wolności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny**” oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji stanowiącego, że "**Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw**” polega na tym, że niezależnie od tego że § 3 ww. rozporządzenia został wydany bez podstawy prawnej, to jeszcze naruszył moje (*ozn. skarżącego*) prawa jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą w formie kancelarii radcy prawnego (*oraz prawa innych radców prawnych i adwokatów świadczących usług prawne z urzędu*), gdyż bezprawnie (*bez jakiegokolwiek podstawy prawnej*) nałożył na mnie jako skarżącego (*oraz na ww. innych radców prawnych i adwokatów*) dodatkowe obowiązki w postaci obowiązku składania wniosku i oświadczenia o treści ściśle określonej w tym przepisie (*jak się okazało w moim przypadku pod rygorem utracenia przeze mnie wynagrodzenia za prowadzenie przeze mnie z urzędu i na własny koszt przez pięć lat bardzo trudnej sprawy sądowej w wysokości 17.712,00 złotych – odpowiadającej wówczas moim przeciętnym 4-5 miesięcznym dochodom – co też nastąpiło*) pomimo tego, że (*niezależnie*

od błędnej wykładni sądowej w. przepisu przez Sąd) stanowiło to właśnie **zgodnie z ww. art. 22 i art. 31 Konstytucji ograniczenie w zakresie korzystania przez mnie z konstytucyjnych wolności i praw, które zgodnie z ww. przepisami Konstytucji mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego** (a taka sytuacja niewątpliwie nie zachodziła w tym przypadku).

8. Ponadto pragnę zacytować w tym miejscu niektóre wypowiedzi i orzeczenia TK zacytowane w B. Banaszak „Konstytucja. Komentarz 2012” w komentarzu do art. 31 Konstytucji, które również mogą być istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy:
- a) **skoro normy prawne ingerują w sferę wolności jednostki, wynikające z nich zakazy i nakazy powinny być wyraźnie określone. Gdy z normy je zawierającej nie można wyprowadzić jednoznacznie zakazu lub nakazu postępowania, obowiązuje powszechnie uznana w państwach demokratycznych zasada *in dubio pro libertata***
 - b) Konstytucja formułuje klauzulę generalną odnoszącą się do ograniczeń sformułowanych w niej praw i wolności. Przyjmuje zasadę (...) głoszącą, że ustalenie granic konstytucyjnych praw i wolności może być **"dokonane tylko w ustawie"**. Zwrot ten zarówno w nauce prawa (...), jak i w orzecznictwie TK rozumiany jest w ten sposób, że obejmuje nie tylko przypadki, w których ustawa stanowi jedyne źródło ograniczeń, ale także i takie sytuacje, w których ustawodawca formułuje jedynie podstawowe elementy ograniczeń, zaś ich rozwinięcie, uzupełnienie może być już dokonane w innym akcie (podustawowym), (...) gdy w ustawie nie da się w precyzyjny sposób określić jakie ograniczenia mogą być ustanowione. Słusznie zaś TK, uznając wyjątkowość takiej sytuacji, stwierdza: "niedopuszczalne jest natomiast przyjmowanie w ustawie uregulowań blankietowych, pozostawiających organom władzy wykonawczej czy organom samorządu lokalnego swobodę normowania ostatecznego kształtu owych ograniczeń, a w szczególności wyznaczania zakresu tych ograniczeń" (wyr. z 12.1.2000 r., P 11/98, OTK 2000, Nr 1, poz. 3)
 - c) "konieczność" w demokratycznym państwie jako jeden z warunków ograniczenia wolności lub prawa (...) jest uzasadniona, o ile ustanawiane ograniczenia są zgodne z zasadą proporcjonalności, z tej zaś wynika wymóg doboru takiego środka ograniczenia wolności lub praw, który służyłby osiągnięciu zamierzonego celu z uwzględnieniem postulatu adekwatności, przy jednoczesnym bezwzględny zakazie wkraczania w istotę gwarantowanego prawa" (orz. TK z 20.10.2010 r., P 37/09, OTK-A 2010, Nr 8, poz. 79)
 - d) **Konstytucja formułuje przesłanki materialnoprawne dopuszczające ograniczenie praw i wolności. Są to: bezpieczeństwo lub porządek publiczny, ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, ochrona wolności i praw innych osób. Zdaniem TK ich katalog "ma charakter zamknięty i nie może być interpretowany rozszerzająco"** (wyr. z 25.2.1999 r., K 23/98, OTK 1999, Nr 2, poz. 25)
 - e) **ciężar udowodnienia, że w ustawie ze względu na te przesłanki należy wprowadzić ograniczenia wolności i praw jednostki spoczywa na ustawodawcy** (zob. post. TK z 22.10.2003 r., P 21/02, OTK-A 2003, Nr 8, poz. 90)
9. Naruszenie przez przepis § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. przepisu art. 32 Konstytucji stanowiącego, że „**1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. 2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny**” polega w moim przypadku na tym, że:
- a) niezależnie od tego, że powołanie się przez Sąd na przepis § 3 ww. rozporządzenia i zastosowanie go przez ww. Sąd zgodnie z nieznaną żadnym podstaw prawnym

interpretacją naruszyło moje (*tzn. skarżącego*) prawa i wolności jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą w formie kancelarii radcy prawnego, gdyż ww. przepis bez upoważnienia ustawowego (*tzn. bezprawnie*) nałożył na mnie (*jako skarżącego*) dodatkowe obowiązki w postaci obowiązku składania przeze mnie wniosku i oświadczenia o treści ściśle określonej w tym przepisie (**jak się okazało pod rygorem utracenia przeze mnie wynagrodzenia za prowadzenie przeze mnie z urzędu i na własny koszt przez pięć lat bardzo trudnej sprawy sądowej w wysokości 17.712,00 złotych – odpowiadającej wówczas moim przeciętnym 4-5 miesięcznym dochodom – co też faktycznie nastąpiło**) spowodowało zastosowanie wobec mnie przez Sąd ww. przepisu (*bez uprzedniego wezwania mnie do złożenia takiego oświadczenia – jeżeli Sąd uważał je za tak ważne i warte* *złotych na które zapracowałem uczciwie przez pięć lat ja a nie Sąd*) wraz z (*wymyślonymi zapewne przez Sąd Najwyższy oraz bezmyślnie automatycznie stosowanymi przez sądy powszechne i administracyjne w orzecznictwie sądowym ostatnich lat i niewynikającymi w żaden sposób z treści ww. przepisu*) rzekomymi konsekwencjami prawnymi i finansowymi wobec osób, które nie dostosowały się do tego wydanego bez żadnego upoważnienia ustawowego (*tzn. bezprawnie*) ww. przepisu § 3 ww. rozporządzenia MS oraz dodatkowo spowodowało, że

- b) wykonując na polecenie Sądu i Okręgowej Rady Radców Prawnych przez kilka lat obowiązki radcy prawnego z urzędu **zawsze na własny koszt (udzielając w ten sposób Skarbowi Państwa niedobrowolnie nie oprocentowanego i bezterminowego kredytu nieraz na kilka lat)** czego nie robię dobrowolnie ani dla przyjemności ani dla zarobku (*na którego otrzymanie od Sądu trzeba nieraz czekać kilka lat, aż się uprawomocni wyrok Sądu II instancji w danej sprawie*) tylko dlatego, że jest to moim zawodowym i ustawowym obowiązkiem nakładanym na mnie od czasu do czasu przez Sąd, a nie typowym sposobem prowadzenia przeze mnie na działalności gospodarczej (*w ramach której zawieram umowy o zastępstwo procesowe tylko z tymi osobami, z którymi chcę zawrzeć taką umowę i biorąc niejednokrotnie z góry całe wynagrodzenie za prowadzenie danej sprawy według znacznie korzystniejszej taryfy wynikającej z aktualnie obowiązujących przepisów w sprawie opłat za czynności radców prawnych*) utraciłem największy jak dotychczas zarobek jaki mogłem dostać za prowadzenie sprawy z urzędu (*gdź na ogół za sprawę z urzędu mimo ich niejednokrotnie długiego trwania otrzymuje się kilka miesięcy po ich zakończeniu od Skarbu Państwa po 120 – 240 złotych netto*) i zostałem w majestacie prawa obrabowany przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w G z należnego mi zgodnie z obowiązującymi przepisami z wynagrodzenia za pięć lat mojej pracy przy powyższej sprawie sądowej w kwocie złotych
- c) w wyniku naruszenia przez § 3 ww. rozporządzenia MS przepisu art. 32 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji zarówno ja, jak i pozostali adwokaci lub radcy prawni zmuszeni do wykonywania obowiązków pełnomocników procesowych z urzędu (*co wiąże się na ogół nie tylko ze skromnymi zarobkami, ale niejednokrotnie ze składaniem przez klientów, którymi często są pniacze i osoby niepełnosprawne psychicznie skarg do Sądu lub do OIRP na swoich pełnomocników z urzędu lub wszczynaniem przeciwko nim postępowań dyscyplinarnych*) jesteśmy dyskryminowani przez Rzeczpospolitą Polską w stosunku do radców prawnych i adwokatów świadczących usługi pomocy prawnej tylko z wyboru.

10. Pragnę zaznaczyć w tym miejscu, że problem dyskryminacji przez Rzeczpospolitą Polską radców prawnych i adwokatów jest Trybunałowi Konstytucyjnemu dobrze znany, gdyż ww. Trybunał zajął się powyższym tematem w wyroku TK, sygn. akt SK 66/19 z dnia 23.04.2020r., w którym po rozpatrzeniu skargi konstytucyjnej wniesionej na podstawie art. 32 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 64 ust. 1 i art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 16 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (*Dz.U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.*) TK orzekł, że § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1801*) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w którego uzasadnieniu TK stwierdził m. in., że:

- a) po pierwsze - „adwokaci stanowią grupę podmiotów podobnych, posiadających - w zakresie prawa do wynagrodzenia - wspólną cechę istotną w rozumieniu art. 64 ust. 2 Konstytucji, a więc także w rozumieniu art. 32 ust. 1 Konstytucji. Całą tę grupę charakteryzuje to, że jedynym przedmiotem działalności palestry jest świadczenie profesjonalnej pomocy prawnej osobom fizycznym, osobom prawnym oraz innym podmiotom określonym w ustawie. Pomoc ta - co do zasady - świadczona jest w ramach wyboru: to adwokat i jego potencjalny klient ustalają warunki reprezentacji. Niemniej jednak adwokat w określonych sytuacjach zostać może zobowiązany przez państwo do świadczenia pomocy prawnej z urzędu wobec osób, które nie są w stanie ponieść kosztów pomocy prawnej. W obu przypadkach adwokat zobligowany jest do dochowania jak największej staranności w wykonywaniu swoich obowiązków i dbania o interesy klienta”
- b) po drugie - „nie dostrzega żadnych wartości konstytucyjnych, którym miała służyć badana regulacja. Co więcej, w ocenie Trybunału, brak jakichkolwiek racjonalnych argumentów (nie tylko konstytucyjnych), które uzasadniałyby dyskryminujące traktowanie pełnomocników w zależności od tego, czy działają oni z wyboru, czy też zostali ustanowieni z urzędu”
- c) po trzecie - „analiza statusu adwokatów i ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, że różnicowanie ich wynagrodzenia (...) nie ma konstytucyjnego uzasadnienia. Odstępstwo od zasady równości, w tym również równej ochrony praw majątkowych, jest więc niedopuszczalne”
- d) po czwarte - „nie ulega wątpliwości, że w sprawach wymagających profesjonalnej wiedzy prawnej prawidłowe wykonywanie obowiązków przez adwokata (niezależnie od tego, czy jest to pełnomocnik z wyboru czy z urzędu) wymaga niejednokrotnie dużego nakładu pracy. Poza ściśle określonymi w prawie przypadkami, adwokat nie może uchylić się od wykonania zleconych mu obowiązków jako pełnomocnik z urzędu - w przeciwieństwie do adwokata działającego jako pełnomocnik z wyboru, który może odmówić podjęcia się reprezentacji prawnej potencjalnego klienta. W przypadku adwokatów działających jako pełnomocnicy z urzędu łączyć się to może bez wątpienia z określonym uszczerbkiem w ich substancji majątkowej; w przeciwieństwie bowiem do pełnomocników z wyboru nie mogą oni otrzymać wynagrodzenia «z góry» ani w całości, ani w części zaliczkowej, co oznacza, że do zakończenia postępowania w danej instancji de facto świadczą pomoc prawną za darmo”
- e) po piąte - ani z analizy art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (*Dz.U. z 2016 r. poz. 1999*, ze zm.; obowiązujący t.j. *Dz.U. z 2019 r. poz. 1513*, ze zm.; dalej: prawo o adwokaturze), ani z pozostałych przepisów tej ustawy, nie można na gruncie językowym ani celowościowym wyprowadzić podstawy dla Ministra Sprawiedliwości do zróżnicowania wynagrodzenia adwokatów w reżimie rozporządzenia z 2015 r. w porównaniu do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (*Dz.U. poz. 1800*, ze zm.; dalej: TAdwR). „W tym przypadku zróżnicowanie w akcie podustawowym wysokości wynagrodzenia od tego, czy adwokat świadczył pomoc prawną jako pełnomocnik z wyboru czy z urzędu stanowiło niedopuszczalną w demokratycznym państwie prawa samowolę legislacyjną, w sposób nieproporcjonalny ingerującą w uprawnienia

pełnomocników z urzędu do uzyskania wynagrodzenia za ich pracę”

– co stało się podstawą do wystąpienia przez Trybunał Konstytucyjny postanowieniem TK, sygn. akt S1/20 z dnia 29.04.2020r. z zasygnalizowaniem do Ministra Sprawiedliwości konieczności usunięcia uchybień w przepisach dotyczących zasad podwyższana wynagrodzenia pełnomocnikom ustanowionym z urzędu i zwróceniem przez Trybunał Konstytucyjny - na podstawie art. 35 ust. 1 OrgTKU Ministrowi Sprawiedliwości uwagi odnośnie do konieczności wyeliminowania z porządku prawnego regulacji, które - w swej istocie - w sposób dyskryminujący dla pełnomocników ustanowionych z urzędu regulują kwestię ich podwyższonego wynagrodzenia, przy czym w ww. postanowieniu TK uzupełnił ww. uwagi o stwierdzenie, że **uwagi przedstawione w poprzednich punktach pozostają aktualne odpowiednio w odniesieniu do radców prawnych.**

11. Naruszenie przez przepis przepisów art. 64 ust. 1 – ust. 3 Konstytucji stanowiących, że: „**1. Każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. 2. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. 3. Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności**” powoduje że ponieważ ww. przepis chroni także prawa majątkowe, a moje roszczenie do Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w G o zapłatę kwoty złotych niewątpliwie takim roszczeniem jest w razie uwzględnienia niniejszej skargi konstytucyjnej będę mógł na podstawie ww. przepisu oraz przepisu art. 77 Konstytucji stanowiącego, że: „**1. Każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. 2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw**” będę mógł na podstawie powyższego przepisu dochodzić zwrotu na moją rzecz przez Skarb Państwa Sąd Okręgowy w G ww. kwoty złotych, którą utraciłem w związku z bezpodstawnym oddaleniem przez ww. Sąd mojego wnioski o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przeze mnie w sprawie sygn. akt na podstawie bezpodstawnie zastosowanego przez ww. Sąd przepisu § 3 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. z uwzględnieniem moim zdaniem całkiem błędnej ale powszechnie stosowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego interpretacji tego przepisu, na podstawie której wymyślono rzekome sankcje, których ww. przepis w ogóle nie przewiduje.

12. W związku z powyższym wnoszę o uwzględnienie niniejszej skargi.

Radca Prawny

Załączniki:

- 1/ kserokopia wypisu z .03.2002r. z listy radców prawnych prowadzonej przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych w K (która stanowi załącznik nr 1 do niniejszej skargi)
- 2/ kserokopia wydruku z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej z .08.2021r. (która stanowi załącznik nr 2 do niniejszej skargi)
- 3/ kserokopia sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego w K sygn. akt , z .04.2021r. (która stanowi załącznik nr 3 do niniejszej skargi)
- 4/ kserokopia koperty przesyłki poleconej nr 30401030011263, w której skarżący otrzymał ww. wyrok z .04.2021r. (która stanowi załącznik nr 4 do niniejszej skargi)
- 5/kserokopia wydruku potwierdzenia doręczenia skarżącemu w dniu 12.05.2021r. przez Poczta Polska S.A. przesyłki poleconej nr 30401030011263 (która stanowi załącznik nr 5 do niniejszej skargi)
- 6/ kserokopia sentencji wyroku Sądu Okręgowego w G , sygn. akt z .06.2019r. (która stanowi załącznik nr 6 do niniejszej skargi)
- 7/kserokopia zażalenia z .07.2019r. (która stanowi załącznik nr 7 do niniejszej skargi)